

Kaksi

50.

Historiallista

Wirttä.

Ensimmäinen:

Yks' linna oli Itäisell' maall'.

Toinen:

Kiitett' ole minun Herran.

uusi painos.

Turussa, 1854,

J. C. Frenckellin ja Pojan kirja-painossa.

Imprimatur: L. Heimbürger.

Ensimmäinen.

Beisataan kuin: "Det ligger ett slott i Österrik" ic.

Yks' linna oli Stäisell' maall', Se oli
v. 1.
niin kauniisti rakett' Sopiall', kullall',
kalliill' kullall', Ja kalliilla tiwillä muuratt'.

2. Siell' sisäll' oli yks' nuori Försti Wangitt' juur' hengen jälkeen: Wiiskymment' sylvtä maan alla, juur' maan alla, Matoin ja karmetten keskell'.

3. Hänens isäns Rosenborist', Sen tornin wiereen tuli. Ah! minun poikan! rakas poikan! Woi! minun poikan, Kuins olet wangittu kowin.

4. Ah! minun isän, rakas isän, Wankeudes olen kowas, Wiiskymment' sylvtä maan alla, juur' maan alla, Waiwas ja ahdistukses.

5. Isä meni Kuninkaan etteen, Ja lankeis polwillens maahan: Armollinen minun Herran, kuule kerran, Miks' poikan on wangittu kowin?

6. Sanon sinull', sanon totta: Mun tytären häntä tahtoo; Waan ei se ol' niin, Sill' hän on kiinn' tornis pimiäs siin, Kost' pitää hänen antaman henkens.

7. Armollinen minun Herran! Laske se wanki irrall', Wiiskymment'-tuhat' kulta-penninkitä, kulta-penninkitä Anman weren pisan edest'.

8. Ei, auta kulta-penningit, Kuoleman

hänen kumminkin pitää; Hänen kaulassans on kulta-käädyt, Sentähden hänen kuoleman pitää.

9. Jos kaulas on kulta-käädyt, Ei hän niitä warastannut; Waan yks' kaunis neitsykäinen on antanut Kihlan ja rakkauden merkiks'.

10. Kuin neitsy sen kuulli ja ymmärsi, Ett' wanki mestattaman piti, Läbett' silkkins, liehuwaisen, juur' punaisen, Hänen henkens lähtemisen merkiks'.

11. Breiwin kirjott' tällä tavall': Ennen kuins henkes annat, Kats' ensist' ympäri mailman, juur' awaran, Kats' ylös myös linnaa päinkin.

12. Kuin sinä nukut, niin minä hukun; Sehämm' tai liitto yhteen. Linnan syhtän, walkian wiritän, Näin eritkämm' yhdes mailmast'.

13. Sielun Isä Jumal' korjatkoon Tawaan waltakuntaan, Koston antakoon, Käteen kantakoon, Jumala ylhält', Sill' kuin ei meit' yhteen suonut.

14. Sitt' otettiin wanki tornista, Annettiin hänell' sakramentti: Hän huusi Kristuksen tykö ylös taiwaaseen: Nyt pitää minun kuoleman.

15. Sitte hän wiettiin kedolle, Hänen piti astuman trapuill', Silloin hän mestarill' saneli, ja aneli: Ann' wäähä wiel' elää saada.

16. Mestari sanoi: ei nyt enä; Sinä tahdot minua nyt pettää; Anna tänne sinun silkkis ja karteekis, Soll' filmäs sidon kiinni.

17. Älä sido wiel' filmiäni, Ann' mailmaa

kerta katson; En ikänä enä, Minä tain erän peräst', Kauniill' silmillän mailmaa katsell'.

18. Hänen isäns seisoi kedolla, Ja itki katkerast' kyllä: Rakas poikan! Ah! minun poikan! woi! minun poikan! Sun kuolemas tahdon kostaa.

19. Ah! minun isän! rakas isän! Mä tä-tä kuolemata kosta, Wiatoin kuolla, wahingoss' ja murhass', Sumala its' wereni kosta.

20. Empä sure nuorta ikään, Enk' mailman kauneutta, Waan minä suren mun Neitsyikäistan ihanaistan, Kuin mua katkerast' suree.

21. Tää nuori Försti hajotti silkkins Liehumaan tuulen wäkeen; Se oli merkki Neitsyell' juur' wiimeiselt'; Sytytt' linnan, jossa hän paloi.

22. Tällä muotoo yhdell' hetkell' kaksi nuorukaista hukkui; Neitsy paloi, Försti hirtettiin ja ripustettiin, Neitseän rakkauden tähden.

23. Koska kolmas päivä kului, Tuli Engeli taiwaast' alas: Ja käski ruumiin maahan ottaa juur' kohta, Laikk' kaupunki kadotetaan.

24. Sitte tuli kosto suuri, Maksettiin kuolema tämä: Ja kedolla maahan lyötiin ja tapettiin Ihmistä kuusi sataa.

25. Oppikaat tästä jokainen, Ettei kaha hywä mielist' Yhdestä hajot', alas wä-jot' ja pois eroit', Heidän tahtoans vastaan.

26. Se ihminen wimmattu, Joka näin pahast' tekee; Sumalast' ulos sysätty ja hyljätty, Ellei hän kadu sitä.

27. Se on kaikill' kyll' tiettämä, Kuka
tän wirren tehnyt: Yksi kaunis Neitsykäinen,
ihanainen, Siin linnas kuin hän paloi.

Toinen:

Reisataan kuin: "Eoswad ware Allsmäktige Gud" ic.

Riitett' ole minun Herran! Ja hyvästi
siunattu Poikas! Tahdon nyt wei-
saata ferran, Ja aina joka paikas.

2. Miehest' pyhäst' ja piikaisest' Tämä
wirsi on tehty, Sankt Yrjöstä yhdest' Rid-
darist', Jonk' tunnusmerkki on nähty.

3. Nyt ja ainian kuulkaat kaikki, Her-
rasta Yrjönästä: Kapadokian tykö tuli Lo-
hikärme wedestä,

4. Se kaupunki on sangen suuri, Usui
myös Kuningas siellä; Lohikärme makas
läsnä muuri, Ja tahdoi kaupungin niellä.

5. Se peto niin paha ja ahne oli, Joka
päiwä hän elatust' tahdoi, Ihmist', eläint',
kuin monta kuoli, Ja perät' pois olla mahdoit.

6. Jos ei hän saanut joka päiwä ja yö
Elatust' wahwast' juuri, Niin käwi koht' kau-
pungin tykö, Hengens puhals ylitse muuriin.

7. Kuin hän henkens puhals muuriin,
Lunsit ne kuin olit sisäll', Jokainen kuoli-
akst' kohta tuli, Oli ruumiit' kaduill' ja teillä.

8. Kuningas sanoi: neuwo toinen Pi-
dettämän täsf' pitää Petoo vastaan ja ih-
misi, Ett' elon nautit' saisimm'.

9. Pitäkämme wuoroo myöden Yks' lap-
si joka talost', Päiwäksi pedolle syödä; Sitt'
saamme elää jalost'.

10. Porwarit pidit kohta käskyn, Kuin

Kuninkaalt' sanottu oli, Edeskäydä täydyi,
ei säästää; Yks' joka talost' pois tuli.

11. Koska jokaiselt' tullut oli Sen jul-
man kärkeen ruuks', Niin Kuninkaan tyt-
tären wuoro tuli, Wlosmennä pedon teuraks'.

12. Kuningas tarits puolen riikiäns Eyt-
täreäns wapauden tähden; Porwarit sanoit:
emme tahdo niin, Syötiin meidänkin lap-
semm' nähdemm'.

13. Herra! jollette anna edes, Me sa-
nomm' totisest' juuri, Sill' hätä on meidän kä-
sifämm': Me lyömme maahan teidän muurin.

14. Kuningas tuli murheelliseks', Lapsen-
sa tilan tähden, Itki hartaast', käski hänen
mennä Sanall' suruisell' sängen:

15. Käy nyt edes Neitsy minun, Sun
pitää lohikärkeen ruaaks', Ajattelin Kunin-
kaan pojall' sinun, Ja ei petojen teuraks'.

16. Neitsy murhees, käsi poskell', Itki
katterast' kyllä, Wesi juoksi silmist' alas
poskilla. Ah! kurja ylkä olet.

17. Neitsy parhaat waatteet päällens pu-
ki Ja itki katterast' kyllä, Karitsa sylis,
kiitti ja luki, Wuodattain khyneletä.

18. Sääkäät hywäst' Herra Isän! Sää-
kä hywäst' Kristityt kaikki, Tähän ast' on
must' pidett' waari, Nyt pitää edeskäymän
ratti.

19. Tule nyt kanssan Herra Jesu Krist'!
Tule minua auttamaan, Tunnustan syntiseks'
itsen wissist', Tule sieluni wapahtamaan.

20. Neitsy lähtee suurell' surull' Siit' lin-
nast' kaikkein nähden, Jotk' olit kaupungin
katuill' ja teill', Hartaast' itki Neitseän tähden.

21. Neitsy meni ulos kedolle, Ja katseli ympäriillensä, Tuli Sanft Urjona ajain sielt', Hän karatti hewoistans.

22. Koska se Herra ajoi edes kiilsit suitset joill' hewoistans käänsi, Sarniskat kiils kuin auringon terä; Ei Neitsy tuntenut häntä.

23. Seiso hyvä Neitsy minun! Mitäs itket niin waikiaast'? Mikä lienee ett' muoton on karwas? Minä tahdon sun päästää waiwast'.

24. Neitsy sanoi juur' waikiaast' Herra Urjona vastaan: Kynnelii wuodatan juur' haikiaast', Ja häntä siin' olemast' haastoi:

25. Wakaat pois te nuori mies! Paettaat ystäwitten puoleen; Tiedän todest' ett' hukun täss' ties', Niin hywin minä yksin kuolen.

26. Jumalan awull' minä tahdon Sinun hädästä auttaa, Ja tänäpäni sinull' awun tuottaa, Woiman ja konstin kautta.

27. Lohikärme wedest' ylös tuli, Riddar ajoi häntä vastaan; Pisti miekän kitaan ett' läpitse tuli, Sip' enää Neitsyt' haaskan.

28. Ei lintu lennä niin nopiaast', Kuin hän miekkans ulos weti, Joka kullast', hopiaast' ja raudast' oli, Jolla hän ihmeit' teki.

29. O! Woiton-Ruhtinas Jesu Krist', Sä meitä kaikkea auta, Pääst' meitä synnin sitehist' Piinas ja kuolemas kautta.

30. Kunnia olkoon Isälle! Loppumatoin myös Pojalle, Pyhäll' Hengell' sama tulfoon, Mistys kans' suurell' woimall'!
